

Kohtalokas vierailu

Ei aina ole niin helppoa tietää, mikä sinusta isona tulee, eikä etenkään sitä, millä aikataululla. Perheen perustaminen, puolison työpaikka ja omien ammatillisten toiveiden yhdistäminen on usein perin vaikeaa. Oman lisänsä ongelmaan tuo erikoistumiseen vaadittava heiluriliike. Ensin on lähdettävä periferiaan kokemusta hankkimaan, sitten takaisin yliopistoklinikkaan ja sen jälkeen vielä jonnekin toisaalle eläkevirkaan. Tästä kaikesta pitäisi tehdä lämmin, turvallinen paketti, missä lasten on hyvä kasvaa, ja aikuinenkin olisi läsnä.

Ja sitten pitäisi päättää se oma erikoisala. Minäkin olin jo päätökseni tehnyt. Perusterveydenhuollon puurtamisen jälkeen lastasin perheeni autoon, muutin Turusta Poriin ja menin töihin sisätautiklinikkaan. Erikoistumisalana sisätaudit oli järkivalinta. Alun puurtamisen jälkeen siisti sisätyö odottaisi, ja ennen kaikkea töissä voisi olla missä tahansa. Olin itse asiassa sangen onnellinen ja tyytyväinen. Perhe sopeutui hyvin uuteen kotikaupunkiin, työ oli haastavaa ja mielenkiintoista, ja työpaikkakin oli tosi kiva. Tuolloin en vain vielä tiennyt, että olisi olemassa jotain vielä parempaa...

Tein kohtalokkaan vierailuni anestesiologyn klinikkaan täysin sisätautisiin motiivein. Ensiavussa olisi kiva, kun osaisi intuboida paremmin kuin sinnepäin. Tehon yölliset ongelmatkaan eivät aina tuntuneet olevan ihan hanskassa. Pelonsekaisin tuntein lähdinkin tutustumaan anestesiologyn ja tehohoidon jännittävään maailmaan. Liiallinen pelko alaa kohtaan hälveni jo ensimmäisinä päivinä, ja mielenkiinto alkoi kasvaa. Omat riittämättömyyden tunteet saivat kyytiä, en ollutkaan niin kädetön, kuin olin luullut. Kahden viikon leikkaussali-työskentelyn jälkeen löysin itseni raapimassa yllälääkärin ovea ja anelemassa jatkoa määräyskirjalleni.

Vaikka olinkin löytänyt uuden rakkaan, ei vanhan mieltietyn jättäminen käynyt helposti. En pystynyt aluksi ajattelemaan parin vuoden sisätautyöskentelyä pelkästään ammatillisena vahvuutena, vaan näin asiassa lähinnä kuluneita vuosia. Ajankohta erikoistumisalan vaihtoa ajatellen oli sangen huono. Eihän sitä erikoistumisalaa vaihdeta enää, kun palveluista uupuu vain yliopistoklinikka. Haluaisinko äitinä tai edes lääkärinä vaihtaa alalle, missä päivystysvelvollisuus jatkuu eläkeikään asti? Minä kuitenkin päädyin vaihtamaan. Päätöksenteko oli tosin tuskallinen ja sisälsi komedian lisäksi myös draamaa.

Olen kuitenkin ollut päätökseeni tyytyväinen, vaikka edelleen käydessäni sisätautien ensiavussa sydäneläin valtaa lämmin, miltei kotoisa tunne. Siitä huolimatta en enää voisi anesthesiologyn sijaan muuta erikoisalaa ajatellakaan. Vieläkään ei ole tullut vastaan sitä päivää, että töihin olisi kurja mennä. Työn antama uusi näkökulma lääketieteeseen on ollut ällistyttävän virkistävä, ja ongelmien erilaisuuskin kirjaimellisesti eri planeetalta kuin aiemmin. Jos päivystämisenkin tuntuu jälleen ihanalta, niin nykyisen päivätyöni ihanuudelle en edes keksi riittävän kuvaavia superlatiiveja.

Vaikka työ ei ole kaikki kaikessa, vie se väkisin järjestyttävän ison osan päivästä ja elämästä ylipäänsä. Kuitenkin se, että saan tehdä työtä, mistä nautin, näkyy ainakin omalla kohdallani erilaisena energisyytenä myös työn ulkopuolella, iltaisin ja vapaa-aikana. Olenkin sanonut olevani parempi äiti, kun teen työtä, minkä oikeasti koen omakseni. Ja vaikka päivystykset vievät yhteistä aikaa perheeltä, kertyy niistä kuitenkin iki-ihania aktiivivapaita, ja se kaikki ylimääräinen vapaahan on omistettu yksinoikeudella mussukoilleni. □